

покарахъ. И следъ мене тръгна моята дружина. Баба отначало малко се намръщи, но после й мина. Не остана вкъщи. Дойде на байра. Отстрана следъше, какъ летятъ шейнитъ. Най-добре отъ всички нашата вървѣше. Лопката на Козля весело звънѣше. Пѣсни, смѣхъ, закачки и викъ до небето. Разбрахъ, че на баба възпламна сърдцето. — Патилане, — рече, — стори и за мене мѣсто на шейната? И азъ ще се спуствна.

Сторихъ мѣсто. Седна баба Цоцолана. Азъ още по-здравом кормилото хванахъ. Литнахме надолу. Но отде изкочи бабинъ Дебеланко. Пре-

прѣчи ни пжтя. — „Боже, викна баба, кучето отиде!“ Азъ връцнахъ шейната. И славном отхвъркна славната дружина съсъ баба на чело.

— Браво, Патилане, ти постъпи смѣло! — извика засмѣна баба Цоцолана. — Всички ни на мековѣвъснѣга стовари. Иначе кой знае що щѣше да стане. И горкиятъ Мими живъ и здравъ остана. Ставайте, юнаци!

Ний станахме леко, но не бѣше лесно баба да измѣкнемъ. Свикахме на помощъ цѣлата пѣрзалка. И безъ жертва мина тая злополука.

Стига ти до тука, драги ми Смѣхурко! Твой приятель вѣченъ:

Весель Патиланчо